

ANG BIGAT NA WALANG NAKAKAKITA

Kapag bata pa tayo, mabigat na salita ang tungkulin — wala itong alindog ng pakikipagsapalaran, kulay ng tagumpay. Nangarap ang mga tao ng resulta; sumusunod ang tungkulin, tahimik, at nananatili nang mas matagal kaysa sa lahat. Itinuro sa akin ng panahon na hindi sinusukat ang buhay ng isang tao sa mga pambihirang araw. Sinusukat ito sa mga normal na araw, kung kailan walang nanonood, kung kailan kailangan mo lang gawin ang dapat gawin.

May halaga ang tungkulin, mas malaki kaysa inaakala ng karamihan — nagkakahalaga ito ng oras, enerhiya, pagkakataon, kung minsan bahagi ng ating mga pangarap. Walang buhay na walang presyo; may mga tao lamang na pumipili kung anong presyo ang babayaran. Sa paglipas ng mga taon, kumaunti ang paggalang ko sa mga nagsasalita tungkol sa kanilang mga sakripisyo, at lumalaki ang paggalang ko sa mga tahimik na namumuhay nito.

Hindi ipinanganak ang tungkulin mula sa pagsunod. Ipinanganak ito mula sa pag-ibig. Kapag mahal mo ang isang bagay, inaalagaan mo ito; kapag inaalagaan mo ito, nagiging responsable ka; at ang bigat na iyon, dahan-dahan, ay nagiging bahagi mo. Walang batas na makapagpipilit sa iyong manatili kung mas madaling umalis — panloob na desisyon ang mga ito, at mas mahalaga sila kaysa sa anumang panlabas na atas.

Magkano ang halaga ng tungkulin? Marami. Ngunit walang-hanggang mas mababa ito kaysa pag-iwan. Kapag lumipas ang panahon, hindi natin naaalala ang mga ginhawang ipinagtanggol natin. Naaalala natin ang mga taong pinangalagaan natin, ang mga pangakong tinupad natin, ang mga bigat na pinili nating dalhin.

Ferdinando Frega
Gillette Man